

Izvenserijski MandićZoom

Melita Forstnerič Hajnšek

10.03.2021 06:00

Marko Mandić trikrat v živo na platformi Zoom s solo performansom MandićStroj na odru Male drame SNG Ljubljana, v režiji Bojana Jablanovca; ogled 6. marca

Marko Mandić PETER UHAN

Igralska mašina v podobi **Marka Mandića**, prvaka ljubljanske Drame, se je v permanentnem iskanju najnevarnejših robov svojega ustvarjanja študiozno lotil(a) prve koronske spletne platforme - zooma. Izkoristil je v solo performansu MandićStroj mnoge njegove prednosti v nulo, njegova bližnja soigra s kamero (odlični snemalec prenosa v živo iz Drame **Borut Bučinel**) je dodala celo vrsto vpogledov in učinkov, predvsem pa novih, neslutnih dimenzij. Svojo strastno, v vse smeri buhtečo igro je iz temne škatle odra, z avtentičnimi rekviziti in kostumi iz predstav, zapeljal pred kamero, jo preizkušal s kamero, za kamero, nad kamero ... Živa ekranska navzočnost publike je bila nenavadna. Sicer smo personalizirani, se kao poznamo, se vidimo (kdor je vklopil kamero, a večina je ni), v bistvu pa med nami ni bilo kake bližine in tudi ne haska v celoti dogodka. Če že govorim o publiku: ko vonjam parfume v parterju Drame, čutim dihanje in premikanje, je čisto druga bližina. A MandićZoom je imel svoj globoki rezon in uročljivo moč. Trudil se je z nami ustvariti neko novo skupnost, pravo zaupno partnerstvo. Pozdravil in nagovoril je vsakogar še pred začetkom predstave, ob registraciji. Na koncu pa je bila kar živa debata.

Najbolj fascinantno in redko videno je bilo igralčevo vstopanje neposredno v igro in izstopanje iz nje med nas - brez premora. Kaki kompleksni procesi so to po navadi pri igralcih in daleč od oči publike. Uročujoč je bil njegov stampedo prehajanja iz vloge v vlogo, iz enega stanja v drugo, iz svetlega v temno, iz vročega v hladno ... Komaj je mogoče verjeti, da ta sprimek različnih vlog skozi desetletje, karakterjev in režijskih pristopov deluje tako koherentno in logično. Predvsem pa fascinira z igralčevo osupljivo psihofizično potenco.

Najbolj fascinantno je bilo igralčevo vstopanje neposredno v igro in izstopanje iz nje med nas - brez premora

Trikrat sem doslej gledala ta Mandičev galop po izbranih poglavjih njegovega bogatega igralskega opusa - enkrat na Borštnikovem in enkrat na II. gimnaziji. A to je bila povsem druga, nova predstava. Deset let je že živa in v njej preigra 37 vlog med letoma 1998 in 2010 iz ljubljanske Drame in Mini teatra. Biti dve minuti Jazon iz Medeja materiala Heinerja Müllerja, Lucas iz Barkerjeve Uršule, Tinker iz Razmadežne Sarah Kane pa Bob iz Kureishijevega Primestja, Macbeth iz Müllerjevega Macbetha after Shakespeare, Roberto Zucco iz istoimenskega Koltèsa, Tožilec iz Bratov Karamazovih, Kostja iz Četrte sestre Glowackega, Ibn Tahir iz Alamuta, Platonov Čehova, Aleš M. iz Vladimirja Matjaža Zupančiča, Peter iz Poti v Jajce ... - impozantna plejada vlog in gigantska igralska kondicija tistega, ki se je zmožen takole spoprijeti s svojim veličastnim opusom v razponu svetovne in domače dramatike in gaziti po vseh robovih raznoterih materialov. Mandič je globinski, ekstremni, laboratorijski raziskovalec, "stroj za proizvodnjo emocij", ki v jedru vsake teh zgodb in svoje aktivne udeležbe v njej poišče najgloblji smisel igre. Vsiljuje se mi - morda malce neprimerna - primerjava z Laurenceom Olivierjem in njegovo Igralčevo izpovedjo. Mandič je strassbergovec, kar je veliki Olivier preziral. Ko piše o trenutku, "ko med teboj in smrtjo ni nikogar", pa sta v nekem čudnem soglasju, lastnem velikim igralcem.

Marko Mandić kot Macbeth v MandićStroju MARCANDREA

Česa sem se spomnila iz predstave od prej, ob uročenosti nad njegovimi izvenserijskimi zmogljivostmi in drznostmi? Tiste hecne statistike že, kolikokrat je bil na odru gol, pa kolikokrat je moral onanirati. "Edini trenutek, ko ni glume, je, ko mi špricne. Tega ne morem odigrati," pravi nekje. No, Olivier to pove zelo drugače, ampak je le 67 let starejši od Mandiča. In se sprehodimo skozi "galerijo" tistih belih listov s sledmi semena s predstav po različnih domačih in tujih odrih. Pretirano? Nikakor ne, ko gre za Mandiča. On je samosecirajoč ekstremist. Ni nenadzorovan, nikakor, obvladuje prostor, svoje telo in um do skrajnosti. Perfektno. Ker tisti, ki mu uspe oživiti celo nesrečni, ekasti zoom, je res car. Ena redkih zmag, ki ni Pirova, surove človeške sile proti tehnologiji.

Zdaj snujeta z režiserjem **Bojanom Jablanovcem** že MandićStroj2. Premiera bo, kot nam je povedal v zoomovski afterdebat, 22. 2. 2022. Tisto ne bo dodatek tej prvi, ampak iščeta drugo logiko uprizarjanja in redefinicijo. Seveda pa bo po vianegativovsko in mandičevsko vnovič štartala krvavo od temeljev.